

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: ארי בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת כי תשא

הכבוד העצום ביותר

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

הכבוד העצום ביותר

יום שלישי אחר הצהריים בבית משפחת גולדבוים

שמולי היה נרגש. הלילה יהיה זה חנוכת הבית של בית המדרש החדש של הורקי. ולא אחר מאשר חיים ק. - הזמר הצעיר המיוחד - הולך להופיע שם! חיים ק היה גדול משמולי רק בשנה והיה לו את הקול המדהים והיפה ביותר בעולם. אנשים כבר דיברו שהוא עתיד להיות "כוכב הזמר הבא של המוזיקה היהודית" ובכך לפאר את עולם המוזיקה היהודית!

"וואו, הלוואי והייתי אני יכול להיות חיים ק," חשב שמולי כשהוא בווה בתמונתו של הזמר הצעיר המודפסת על גבי האלבום החדש ביותר שיצא לאחרונה: "פנים אל פנים", "אילו רק הייתי אני הזמר, העולם היה מדבר את כל הדברים היפים האלה - עלי!"

בזמן ששמולי הביט בתמונה, הוא דמיין את הפנים שלו מודפסות בעטיפת הדיסק והוא זה שמזמר את מילות השירים לקצב הצלילים, כמו "לא יראני האדם" ו"בנקרת הצור". הוא דמיין המוני אנשים קוראים בשמו יחד תוך כדי תרועות כשהוא קד לכולם על הבמה.

"שמולי, איך הולך עם שיעורי הבית?" קולו של אבא נשמע מכוון הדלת.

שמולי קפץ. הוא היה כל כך שקוע בדמיונותיו כשהוא במקומו של חיים ק עד ששכח שעליו לסיים את שיעורי הבית בנביא.

"אני... אמ... זה בסדר. הולך טוב!" מלמל שמולי.

"מצוין!" אמר אבא בחיוך. "רק רציתי לוודא שתגמור בזמן כדי שתוכל לבא איתי לחנוכת הבית!"

שמולי הניח את עטיפת הדיסק וחזר אל שיעורי הבית. "בטח חיים ק לא צריך להכין את שיעורי הבית שלו בכל ערב," הוא חשב. "הוי, איך הייתי רוצה להיות הוא."

בחנוכת הבית

שמולי וחברו יוסל קיפצו מהתרגשות כשסיים המרצה האחרון להודות לכל אחד ואחד מהמשתתפים בשמו. "זהו זה!" לחש שמולי. מענין איך יכנס חיים ק, האם הוא פשוט יפסע? אולי הוא ירוץ? או שמא הוא יפצח בריקוד?

"מורי ורבותי!" קרא המנחה, "ברגעים אלו נכנס, ה אחד, ה יחיד, חיים ק!!!"

המוזיקה פצחה בניגון סוער כששמולי ויוסל עמדו על קצות האצבעות כדי לחזות בפלא של הופעת הזמר. אך חיים ק. לא רקד או רץ. הוא אפילו לא פסע. למעשה לא היתה לו היכולת לעמוד כלל. אדם אחד - אולי היה זה אביו - הוביל אותו על הבמה שהוא יושב בכסא גלגלים!

"הוא בכסא גלגלים???" תהה שמולי בקול רם.

"כן, בודאי," לחש אבא מנסה להתגבר על המוזיקה הסוערת. "לא ידעת? הוא היה בכסא גלגלים במהלך כל חייו. הוא אפילו לא יכול להזיז את ידיו - אמא שלו צריכה להאכיל אותו. ברוך השם לנו יש ידיים פועלות ורגליים המאפשרות לנו ללכת, לרוץ לרקוד ולטפל בעצמנו!"

כולם נהנו מהקונצרט. לאחר מכן שמולי פסע הביתה עם אבא כשהוא מחזיק את התיק עם הספר והדיסק החדש שחולק לכל ילד.

"שמולי", אמר אבא. "הכל בסדר? אתה נראה שקט. נהנית בקונצרט? האם הוא שר וניגן שירים שאתה אוהב?"

"כן בטח, אבא", אמר שמולי. "הקונצרט היה מדהים. הוא אפילו שר את שירי האהוב: 'חג להשם מחר'. אבל אני מבולבל. עד הלילה כל משאלתי היתה להיות חיים ק. לא יכולתי לחשוב על משהו אחר חוץ מזה. אני דמיינתי את התמונה שלי על עטיפת הדיסק ועל הבמה כשאני שר לכולם עם קולי המדהים.

"אבל אז, כשראיתי שהוא יושב בכסא גלגלים ולא יכול אפילו להשתמש בידיו וברגליו! זה גרם לי לחשוב מחדש על הדברים. אני חשבתי שזה שווה כל דבר בעולם שיהיו אנשים שיאמרו שאני אהיה כוכב המוזיקה היהודית הבא, אבל כעת אני חושב שזה לא שווה כלום. אני הרבה יותר מעדיף להיות שמולי גולדבוים הכלומניק עם ידיים ורגליים מתפקדות!"

"שמולי!" קרא אבא. "זה מזכיר לי את מה שהרב אביגדור מילר אומר בפרשת השבוע!"

"מה?" קרא שמולי. "הוא אומר לא להיות זמר?"

"לא, לא", ענה אבא. "אבל בפרשת השבוע, משה רבינו אומר: 'ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך' - הרב אביגדור מילר אומר שזה לגמרי נורמלי לאדם לרצות כבוד. כל אחד רוצה להיות מפורסם, אהוב ומכובד כמו כוכבי הזמר היהודי העולמי. אבל למעשה, הכבוד האמיתי שיכול אדם לרצות הוא כבוד שנקבל מהשם. שהוא יהיה מרוצה מאיתנו וגאה בנו!"

"שום כבוד אחר מאנשים המריעים לנו בשמותינו או מדברים עלינו לא יצליחו לגרום לנו שמחה אמיתית. רק כבוד המגיע מהשם, ששמח איתנו, יתן לאדם הנאה לנצח.

"אז אתה לא 'שמולי גולדבוים הכלומניק'! אתה עושה המון מצוות ולומד היטב בתלמוד התורה. וזה אומר שאתה 'שמולי גולדבוים ה- משהו!' וזה לא משנה אם אף אחד לא יודע על כך. השם יודע את זה וזה הדבר היחיד שיכול לגרום לנשמה לשמוח בעולם הזה ובעולם הבא!"

שבת שלום ומבורך!